

til at naa den Styrkelse af Forligsinstitutionens Autoritet og den Forbedring af Grundlaget med Hensyn til saglig Indsigt, hvorpaa Institutionen bør staa, selvfølgelig gribes af Regeringen.

Jeg takker, som sagt, for Tilslutningen og for Erkendelsen af, at det, der her sker, betyder et Fremskridt, om end et lille. Jeg haaber saa, at vi næste Gang indenfor Mæglingsrammen kan naa til videregaaende Skridt, og udtaler samtidig Haabet om, at det høje Ting velvilligst vil færdigbehandle Lovforslaget meget hurtigt under Hensyn til, at den gældende Lov, som allerede nævnt, udløber om ganske faa Dage.

Tvede: Det forekommer mig, at den Stilling, mine Meningsfæller i Folketinget tog, da der var Tale om en Forlængelse af Forligsmandsloven, og de stærkt hævdede, at Loven maatte forlænges ud over en Maaned, godtgør, at de i alt Fald ikke ansaa denne Maaned for tilstrækkelig til at føre Forhandlingerne til en tilfredsstillende Afslutning. Jeg maa derfor stadig fastholde, at havde der været lidt bedre Tid, havde vi maaske ogsaa set de af den højtærede Indenrigsminister i det oprindelige Forslag fremsatte Tanker udformet som Lov allerede i denne Omgang. Men det lykkedes nu ikke.

Carl F. Madsen: I Anledning af den højtærede Indenrigsministers Bemærkning om, at han troede, at Tiden ikke var saa fjern, da det vilde være muligt at faa de Tanker gennemført, der ikke kan gennemføres nu for Tiden, vil jeg gerne sige, at jeg dør er fuldstændig uenig med den højtærede Minister. Jeg tror, der vil gaa baade Aar og Dag, før man kommer derhen, hvor man ønskede at naa ved dette Lovforslag. Hvis den højtærede Indenrigsminister nu vil gøre noget, der er godt for Forligsinstitutionen og derigennem for de Parter, Forligsinstitutionen ved given Lejlighed skal betjene, vil efter min Formening det heldigste være, at man lader Forligsmandsloven være, saaledes som den nu bliver, i en meget lang Aarrække. Jeg tror, det er det allerbedste, vi kan gøre. Der har været skabt Uro nok om den Sag i lange Tider, og skal vi om kortere eller længere Tid ind igen paa lignende Tanker som dem, der har været fremme, skaber vi igen den samme Uro til Skade for Forligsinstitutionen saavel som for Arbejdere og Arbejdsgivere. Derfor skulde mit Raad til Indenrigsministeren være dette: Lad nu det, vi har, være,

som det er, det har virket efter sit Formaal i 16 Aar uden væsentlige Ændringer, og jeg tror, at det udmærket godt vil kunne virke sine 16 Aar til i den Form, det nu faar.

Tvede: De Udtalelser, der nu blev fremsat af det ærede 11te tingvalgte Medlem, viser jo, at man har været længere fra hinanden, end det fremgik af Udtalelserne før, idet der da blev sagt, at man mente, en Maaned havde været nok til at bringe Overensstemmelse. Efter de Udtalelser, det ærede Medlem nu fremsatte, synes der hverken i Løbet af en Maaned eller maaske i kommende Aar at være Udsigt til Enighed om nogen af de Tanker, som Indenrigsministeren havde nedlagt i sit oprindelige Lovforslag.

Carl F. Madsen: Jeg syntes, det ærede Medlem (Tvede) henvendte sin Bemærkning om en Frist paa en Maaned til mig. Men jeg er mig ikke bevidst, at jeg har nævnt, at en Maaned var tilstrækkelig Tid. Jeg har rettet mig efter det, man har vedtaget i Folketinget, og har ikke udtalt noget som helst om, at en Maaned var tilstrækkelig, eller at vi skulde have en noget længere Tid. Naar derfor det ærede Medlem henvender sig til mig, er Adressen forkert.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede 11te tingvalgte Medlem henstillede til Regering og Rigsdag ikke foreløbig at blande sig i dette Forhold, men lade det være i Ro indtil videre — det ærede Medlem sagde endog: en længere Aarrække. Hvorvidt det lader sig gøre, afhænger imidlertid ikke af nogen Beslutning, man kan tage nu, men det afhænger af Forholdene paa Arbejdsmarkedet. Hvis Arbejdsgivere og Arbejdere arbejder i Ro og Forstaaelse, vil der meget vel kunne gaa en endog meget lang Aarrække, inden dette Spørgsmaal bliver aktuelt igen. Men saa snart der kommer de store, langvarige Konflikter, som ikke alene gaar ud over dem, der har deres Interesser i Klemme, men gaar ud over hele Samfundet, saa melder Spørgsmaalet sig om at skabe en Institution, der kan varetage Samfundets Interesser i en saadan Sag. Om det vil vare længere eller kortere Tid, kan man ikke vide noget om, men jeg føler mig overbevist om, at en hvilken som helst Regering bliver nødt til at forsøge Samfundets Magt og Styrke, naar en saadan Situation atter indtræder.

Hermed sluttede Forhandlingen.